

สมุดปกขาว

ความจริง ที่ถูกปิดบัง และ บิดเบือน

เกี่ยวกับ

รัฐฉาน - ขนชาติไต (ไทยใหญ่)

จัดพิมพ์และเผยแพร่ โดย ชมรมไทยใหญ่ในประเทศไทย

เนื่องในวันชาติ (วันเครือไต) ครบรอบ 39 ปี

(วันที่ 7 กุมภาพันธ์)

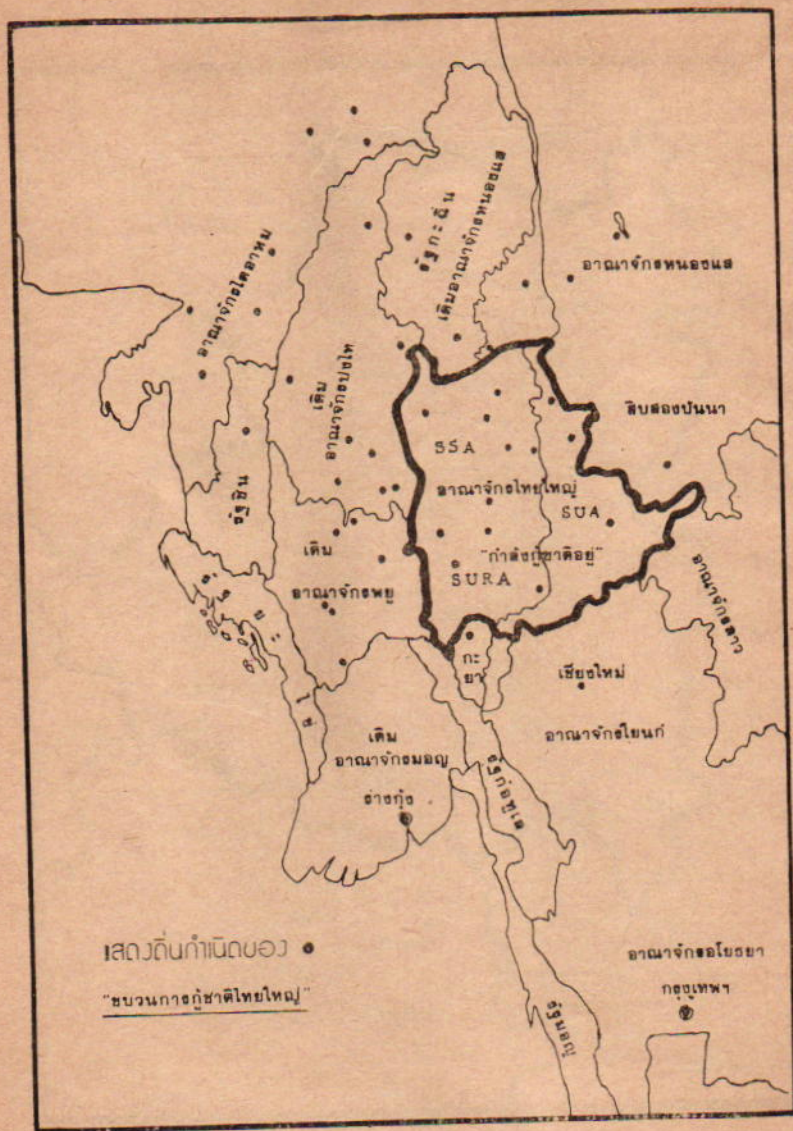
คำนำ

“มหาอาณาจักรไตรมา” หรือที่รู้จักในโลกว่า “รัฐฉาน” หรือ
ดินแดน “สามเหลี่ยมทองคำ” ที่ลาวใต้ นี้ เมื่อยกอาณานิคมล่าเมืองขึ้น
ตะวันตก แทนที่ฝรั่งเศส ซึ่งยึดเอาลาวเป็นเมืองขึ้นแล้ว จะยึดเอาอาณาจักร
ไท พวกเรา ที่แผ่นดินก็ติดกัน คนก็เชื้อสายวัฒนธรรมเดียวกันเสียด้วย แต่
เปล่า? กลับแบ่งกับอังกฤษให้เอาไปรวมกับพม่า ซึ่งเป็นคนละเชื้อชาติและ
ภาษานี้ ก็เพื่อผลทางการปกครองของผู้ปกครองนั่นเอง พวกเราชาวไทที่อยู่ใน
มหาอาณาจักรไตรมา ยุคนั้น หรือที่เรียกว่า รัฐฉาน หรือ ไทยใหญ่
ในยุคนั้น โดยลัทธิล่าเมืองขึ้นที่ถ่ายทอดมาโดยพม่า ก็จำต้องได้รับการกดขี่
ข่มเหง ทางเชื้อชาติและเศรษฐกิจ การเมืองอยู่อย่างไม่มีวันสิ้นสุด นั่นคือ
ผลประโยชน์ของผู้ปกครองอีกเช่นเคย

ยุคใหม่นี้ แม้ถือว่าขุดก้าวหน้า โอกาสของพวกเราก็ยังมิอยู่เช่น
เดิม เพราะเขาสร้างเงื่อนไขไว้แล้ว ดินแดนมหาอาณาจักรไตรมา ของพวก
เรา ได้รับการให้สมัญญากระฉ่อนโลกว่า เป็น “แหล่งขุดทองคำ” ที่
ใครๆ ก็มาหาความร่ำรวยมหาศาลได้ เราชาวไท รวมมหาศาล มีความ
สุขกันทุกถ้วนหน้า กระนั้นหรือ? ห้ามได้ เราชาวไท เป็นเพียงกรรมกร
ขุดเขาขุด เขาหาบ ได้ค่าจ้างเล็กๆ น้อยๆ หรือไม่กี่เศษขนมปัง
เรายังพอใจอยู่กระนั้นหรือ ห้ามได้ เราชาวชนชาติไตรมา กำลัง
ร่วมกัน ขับไล่พวกพ่อค้าสามัญเหล่านั้นออกไป เพราะเรารู้ดีว่า การ
ต่อสู้เพื่อเอกราชแห่งชาติกับการกำจัดสิ่งเลวร้ายทั้งหลายเหล่านั้น (ที่ยัง
ใหญ่กว่า พวกล่าเมืองขึ้นยุคก่อนนี้) เป็นภารกิจที่หนัก และขาลำบาก
อย่างแยกกันไม่ออก แต่เราก็มั่นใจว่า เรายังมีทางออกที่ถูกต้อง และให้
เราบรรลุจุดหมายปลายทางได้-นั่นคือ ความสามัคคี ความกล้าหาญ
ความเสียสละ และความเข้าใจปัญหา เห็นการณ์ไกล ของพวกเราชาว
ไตรมา ทุกคนในชาติ

สมุคปทชาว เล่มนี้ พอให้ซึ่กึกเคื่อนใจแก่เราอยู่ ไม่มากนักน้อยๆ

แสดงถิ่นกำเนิดของ ●

"ขบวนการกู้ชาติไทยใหญ่"

ความจริง ที่ถูกปิดบัง และ บิดเบือน เกี่ยวกับ รัฐฉาน-ชนชาติไต (ไทยใหญ่)

ความหมายคำว่า “ชนชาติไต”

ชนชาติไต เป็นชนชาติที่เก่าแก่สืบต่อเผ่าพันธุ์กันมา
เป็นเวลานาน นับหลายพันปี แม้แต่ที่เรียกว่า ไทยหรือ
สยาม หรือ ลาว ภูไท ไทดำ ไทแดง ไตลื้อ ไตอาหม ไต
เจิน ไตเงี้ยว หรือแม้คำว่า “กู่ลา” ที่มีประวัติอันลือชื่อ
เกี่ยวกับ “ทุ่งกุลาร้องไห้” ของภาคอีสานประเทศไทย ก็คือ
“ชนชาติไต” ในความหมายอันเดียวกันนี้

ชนชาติที่มีประวัติศาสตร์ความเป็นมา ยิ่งใหญ่และ
ยาวนานนี้ มีอันต้องได้แยกย้าย แยกสลายกันเป็นพวกเป็น
กลุ่ม กระทั่งเป็นหลายบ้าน หลายเมืองและเป็นหลายประเทศ
เช่นเป็น “ราชอาณาจักรไทย,” “สาธารณรัฐประชาธิปไตย
ประชาชนลาว,” เป็นเพียงกลุ่มชน เช่น “เขตปกครองตนเอง
ชนชาติไต” ในสาธารณรัฐประชาชนจีน, หรือ เป็นกลุ่มชน
ที่ไม่ได้ถูกรับรองเชื้อชาติเดิม แต่แปรสภาพเป็นพลเมือง
ชนชาติอื่นที่มีอำนาจปกครองไปเลย ก็มีในหลายประเทศ

เช่น ในอินเดีย (แคว้นอัสสัม-ไทอาหม ไทข่าตี ฯลฯ) ใน
 สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม (ไทดำ ไทแดง ฯลฯ) ใน
 ประเทศกัมพูชา (ไทกูลา ในจังหวัดไพลิน) หรือแม้แต่
 แถบทุ่งกุลาร้องไห้ภาคอีสาน ประเทศไทย ก็มีพวกชน
 ชาติไต ที่พม่าเรียกชื่อ อย่างถูกต้องว่า กูลา กุล่า^๕นตก^๕ก้าง
 ตั้งถิ่นฐานปะปนกับชาวพื้นเมืองเดิมอยู่เป็นจำนวนมาก

แต่คำว่า ชนชาติไต ที่หมายถึงในสมุดปกขาวนี้ ได้
 แก่ที่ทุกวันนี้ มีจำนวนจำนวนกว่า 6,000,000 คนครอบ
 ครอบ^๕พื้นที่อันอุดมสมบูรณ์กว่า 62,000 ตารางไมล์ ใน
 ระหว่างเส้นละติจูด 19.38-24.9 องศา และเส้นลองจิจูด
 96.15-101.15 องศา มีอาณาเขต... ด้านตะวันออกติดกับ
 สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว, ด้านเหนือติด
 กับสาธารณรัฐประชาชนจีน, ด้านตะวันตก ติดกับพม่า
 มณฑลและสะไก ทิศใต้ติดกับ สาธารณรัฐกะเหรี่ยง และ
 ราชอาณาจักรไทย

เมื่อเทียบด้านพื้นที่ประเทศ หรือ ด้านประชากร ฯลฯ
 หลาย ๆ ประเทศที่สามารถต่อสู้และสถาปนาตนเป็นเอกราช
 ปกครองตนเอง จนได้รับการรับรองเป็นสมาชิกของสหประ-

ชาชาตินั้นที่เล็ก หรือน้อยกว่าประชากรของชนชาติใดก็มีมาก
 ที่เดียวแม้แต่สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เพื่อน
 บ้านก็มีประชากรเพียงสามล้านห้าแสนคนเท่านั้น แต่เท่าที่
 เป็นอยู่ทุกวันนี้ เพราะการถูกปิดบัง ปิดเบือน อันเนื่องมาแต่
 นโยบายรุกราน ยึดครองของลัทธิอาณานิคม ประชาชาติ
 ไต พวกเรา ถูกทำให้เข้าใจ-ให้รับรู้ แต่เพียงว่า “รัฐฉาน
 -ชาวนาน” (SHAN STATE) ในสหภาพพม่า ทั้งที่
 ประชาชนไต พวกเรา ไม่รับรู้ ได้ต่อสู้คัดค้านสถานะเช่น
 นั้น มาแล้วเป็นเวลานาน โดยเฉพาะ นับแต่ที่ข้อตกลง
 ในสัญญาปางโหลง ปี 1947 ระหว่างพม่ากับประชาชนไต
 ได้ถูกฝ่ายพม่า เข้ายับย่ำทำลายและประกาศเป็นศัตรูกับ
 ประชาชนไต และบุกยึดครองพวกเรา เมื่อปี ค.ศ. 1954

ชนชาติไต มีประวัติความเป็นมาทางเชื้อชาติ และ
 สังคมวัฒนธรรม เกี่ยวกับ ที่เรียกว่า ประชาชนไทย
 หรือ ที่เรียกว่า ประชาชนลาว ฯลฯ ประวัติศาสตร์ชนชาติ
 ไต ตอนหนึ่ง ได้กล่าวว่า “.....ชนชาติไต นั้น มีถิ่นฐาน
 รกราก ตั้งเดิมอยู่ตอนใจกลาง ของทวีปเอเชีย หรือ ที่ทุก
 วันนี้ ตกเป็นดินแดนของประเทศจีน ประวัติศาสตร์บอกว่า

ชนชาติไต มีความเจริญรุ่งเรือง เป็นปึกแผ่น อยู่ในสมัย
เมื่อ 3,600 ปีก่อน คริสตศักราช หรือประมาณ 5,000 ปี
มาแล้ว ซึ่งเราเคยเชื่อกันว่า มีอาณาจักรน่านเจ้า-หนองเต
อยู่บริเวณนั้น อาณาจักรน่านเจ้าคือ อาณาจักรเดิม (อาณาจักร
หนึ่ง) ของชนชาติไต....”

คำว่า “ฉาน-รัฐฉาน” เป็นชื่อใหม่ของชนชาติไต

ชนชาติไตเรา แต่ก่อน หลังจากได้มาสถาปนา อาณา
จักรไตมา ขึ้นในพื้นที่เป็นดินแดนรัฐฉาน ฯลฯ ทุกวัน
เมื่อ 645 ปี ก่อน ค.ศ. (พ.ศ. 102) เราได้เรียกและก
เป็นจริงกว่า “อาณาจักรไต” มาโดยตลอด และเป็นอาณาจักร
เอกราช ปกครองตนเอง เป็นคู่สงครามที่ยาวนานและ
ไม่ยอมจำนน กับ ชนชาติมะรันมา ที่ต่อมาได้ชื่อว่า พม่า
นั้น จนถึงยุคที่ พวกเจ้าเมืองขึ้นตะวันตกคืออังกฤษและ ฯลฯ
เข้ามา ชิดเอาเป็นเมืองขึ้น อาณาจักรไต จึงถูกปกครอง
แยกต่างหากจาก “พวกมะรันมาหรือพม่า” ที่อังกฤษ
ก็มายึดเป็นเมืองขึ้น เช่นเดียวกับอินเดีย ในขณะที่
ฝรั่งเศสมายึดเอาลาว เวียดนามและเขมร เป็นเมืองขึ้นด้วย

โดยเหตุที่พวกเรา ชาวไต ชนชาติไต มีความเป็น
มาอันเดียวกับที่เรียกว่า ไทย หรือสยาม ในทางภาษา
วัฒนธรรมและสายเลือด ความสัมพันธ์กันระหว่างเราชาวไต
กับสยามยุคโน้น จึงใกล้ชิดสนิทแน่น พม่า ซึ่งทำ
สงครามเพื่อรุกรานกลืนกินพวกเราชาวไต ที่ยุคโน้น พวก
เราสามารถขยายอาณาเขตไปกว้างไกลถึง อังวะ พุกาม ฯลฯ
แม้เราสูญเสียหลายเมืองหลายพื้นที่ให้แก่ พม่า แต่เราก็ยัง
รักษาลัทธิฐานที่มั่นอยู่ในอาณาบริเวณ ที่เป็น “รัฐฉาน” ทุก
วันนี้

ขณะเดียวกัน ด้านสยาม อโยธยา-ล้านนา-ล้านช้าง,
พม่าก็ต้องการปราบ ไม่ให้ไปช่วยพวกเราชาวไต พม่าจึง
ต้องถือว่า ไทยสยาม-ล้านนาและล้านช้าง เป็นศัตรู สำคัญ
ฉะนั้นสงคราม อันโหดเหี้ยมและยาวนาน ระหว่างพม่าไทย
สยาม, ล้านนา, ล้านช้าง จึงเป็นจุดบอดที่เด่นชัดใน
ประวัติศาสตร์ความสัมพันธ์ของพม่ากับเพื่อนบ้านดังกล่าว
กระทั่งทุกวันนี้

เพราะความที่ต้องทำสงครามกัน ต้องเกี่ยวพันกัน
ด้วยเลือดเนื้อและชีวิตอันมากมาย ชื่อคำว่า สยาม หรือ โยเดีย

(อยุธยา) จึงเป็นที่รู้จักกันในหมู่คน มะรันทมา (พม่า) และ
 รู้กันในแง่ของคนที่ไม่ใช่มิตร คนที่ไม่ดี ที่ทำสงครามสู้
 พม่าไม่ได้ จนต้องบุกเผด็จกรุงศรีอยุธยาได้ตั้งเป็นต้น
 (ค.ศ. 1567) ; แต่โดยเหตุที่พม่า ออกเสียง สยาม
 ไม่ชัด เรียกเพี้ยนเป็นฉาน-ฉาน เมื่ออังกฤษเข้ามายึด
 อาณาจักรไต คนไต ที่เป็นเชื้อสายเดียวกับคนสยาม (ไทย)
 ดังกล่าวแล้ว ก็เลยถูกเรียกว่า พกฉาน หรือ พวกลาน ไป
 ตามการออกเสียงของพม่า เพราะอังกฤษ ใช้คนพม่า ที่
 ถ้อยกว่าชนชาติไต ให้มาปกครองกชชีชาวไต ตามแผนการ
 แบ่งแยกปกครองของเขา อาณาจักรไต ของพวกเรา ก็เลย
 ถูก อังกฤษ เรียกตามพม่า ว่า ฉาน หรือ รัฐฉาน (SHAN
 STATE) และกลายมาเป็นชื่อของพวกเรา กระทั่งทุกวันนี้
 ถึงแม้ว่า ความหมายเดิมว่า สยาม เป็นคำที่มีความหมายดี
 เป็นชื่อของพี่น้องเผ่าพันธุ์เดียวกัน ซึ่งเราชาวไต ก็ยอมรับ
 รับรู้เชื้อสายเดิมของตน แต่โดยเหตุที่ ชื่อนี้ เป็นการเพี้ยน
 ไป (จากการรับรู้ของพม่า) ซึ่งมีไปโน้มน้าวมากกว่า นั้น
 เราชาวไต จึงได้ต่อสู้ เพื่อให้โลกไม่เพียงแต่เข้าใจเราใน
 แ่งที่เป็น รัฐหนึ่ง ที่พม่ากำหนดเอง ด้วยการจงใจบิด

เบือน ของอังกฤษในยุคนั้นด้วย เท่านั้น แต่เรากำลังต่อสู้
เพื่อให้เราชาวไต ได้มีความเป็น ไทยแท้ตัว เป็นเอกราช
เป็นผู้กำหนดชะตากรรมของตนเอง เช่นที่เป็นมาแล้วก่อน
อังกฤษเข้ายึดครองและก่อนสัญญาปางโหลง นั้นด้วย ยิ่งทุก
วันนี้ ไม่เพียงแต่ ทังพม่าและพวกลัทธิล่าเมืองขึ้น-ค้าของ
เถื่อน ยังได้พยายามและกำลังทำอยู่ อย่างโหดร้ายป่าเถื่อน
ให้โลกเข้าใจผิด ๆ เกี่ยวกับภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ เชื้อ
ชาติและวัฒนธรรมอันดีงามของชนชาติไต ให้คนเห็นไป
ว่าพวกเราชาวไต เป็นดินแดนผลิตฝิ่น เฮโรอิน เป็นดิน
แดน ค้าของเถื่อน ฯลฯ ระดับโลก อันทำให้ การต่อสู้
ชาติ จากแอกของพม่า ที่เราได้เสียสละอย่างสูงส่งมาแล้ว
เป็นเวลายาวนาน นั้นถูกมันควั่นแฉก ความชั่วร้ายต่าง ๆ
ที่พวกเขา สร้างขึ้น และปล่อยออกมา ปัดบังสายตาโลกอยู่
อย่างต่อเนื่อง ไม่ขาดสาย; พวกฉวยโอกาสที่สามานย์เหล่า
นั้น ยังได้ยกยอกเอาที่เรียกว่า “พวกคอมมิวนิสต์” เข้ามา
ให้เป็น สิ่งขัดขวางจึงหะกั่ว การต่อสู้เพื่อความเป็น
เอกราชแห่งชาติ ของพวกเราชาวไตอีกด้วย เพราะเหตุที่
มารร้าย เหล่านี้ ยังรังควานพวกเราชาวไต ดินแดนแห่งรัฐ

นานของพวกเราอยู่ การต่อสู้ เพื่อเอกราชแห่งชาติ จึงถูก
จำกัด การช่วยเหลือจากมิตรของเรา มีอันต้องเสียให้แก่
พวกมารร้าย เช่นนั้น คนแล้วคนเล่า ยุคแล้วยุคเล่า มา
เป็นเวลานานเฉพาะในช่วง ลัทธิล่าเมืองขึ้นถึงกว่า 40 ปี
แล้ว

หากพวกเราชาวไท ก้าวมาถึง การสามารถทำความเข้าใจ
เข้าปัญหา ที่แท้จริง ที่เรากำลังเผชิญอยู่ และร่วมมือ
กัน อย่างกล้าหาญเสียสละ ปัญหาเอกราชแห่งชาติของเรา
เป็นสิ่งที่เราบรรลุเป้าหมายได้ อย่างแน่นอน

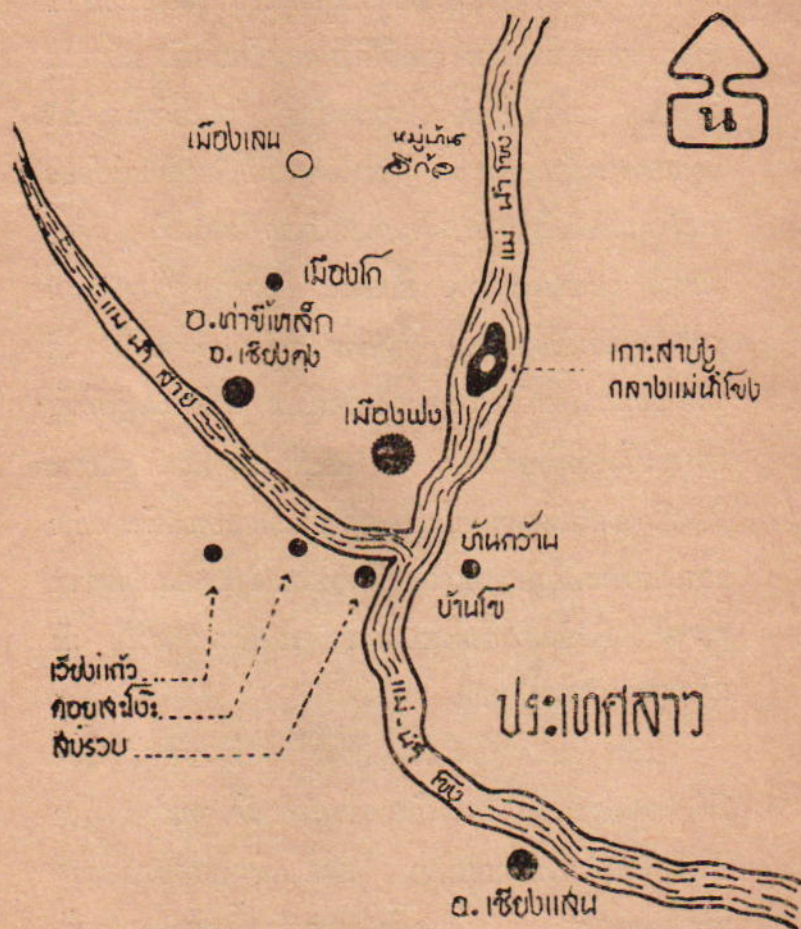
**ชนชาติไท ยังคงต่อสู้และจะต่อสู้ต่อไป จนกว่าจะได้รับ
ชัยชนะ คือ เอกราชแห่งชาติอย่างสมบูรณ์**

ขณะที่ถูกอังกฤษ ยึดเอาเป็นเมืองขึ้น มาแต่ปี ค.ศ.
1887 (พ.ศ. 2430) นั้น เราชาวไทยยุคใหม่ ได้สืบทอด
เจตนารมณ์แห่งความเป็น ประชาชาติที่ยิ่งใหญ่มาแล้วนับหลาย
พันปี ด้วยจิตใจรักอิสระเสรีภาพ รักเชื้อชาติเผ่าพันธุ์ได้ก่อ
กระแสการต่อสู้ ร่วมกันกับเพื่อนบ้าน ที่ตกเป็นเมืองขึ้น หวั
ผวเหมือนกัน เช่น กะฉิ่น กะเหรี่ยง มอญ เป็นต้น กระทั่ง

พม่า (มะรันนา) ตกลงกันต่อสู้กับผู้ยึดครอง เพื่อเอาเอกราช มาสู่ประเทศชาติของตน และก็ได้รับผลมาโดยลำดับ แต่พม่า ถึงปี ค.ศ. 1947 (วันที่ 12 กุมภาพันธ์) ก่อนอังกฤษจะยอม มอบเอกราชให้พวกเรา นั้น เราได้ตกลงเป็นลายลักษณ์อักษร กับฝ่ายพม่าและอื่นๆว่าจะร่วมกันให้ได้เอกราชมาแล้ว แต่ละ ชนชาติ ก็ปกครองตนเอง เป็นอิสระ เมื่อถึงเวลาอันเหมาะสม แต่ในช่วงที่กำลังสับสนนั้น ฝ่ายเราชนชาติไทและฝ่ายอื่น ได้ ถูกฝ่ายพม่าสมคบกับอังกฤษเกลี้ยบดเบือน ไม่ยอมปฏิบัติข้อ ตกลงที่เป็นลายลักษณ์อักษร และที่เป็นพยานหลักฐานทาง ประวัติศาสตร์แห่งความเป็นเชื้อชาติ เป็นคนละอาณาจักร อย่าง อิสระมาก่อนนั้นแต่ประการใด “สงครามกลางเมือง สงคราม กู้ชาติ” จึงเป็นภารกิจที่ชอบธรรม ของพวกเราชาวไท ดัง เป็นอยู่เช่นทุกวันนี้

เราชาวไท ได้เห็นชัดแล้วว่า พี่น้องชาวกะเหรี่ยง ผู้เป็นชนชาติที่เกรียงไกรกล้าหาญและมองเห็นการณ์ไกล ได้ ปฏิเสธไม่ยอมรับร่วมมือกับพม่า แต่แยกต่างหากในการต่อสู้ เพื่อเอกราชแห่งชาติ และยังปฏิเสธอย่างสิ้นเชิงในการเข้า ร่วมกับที่เรียกว่า “สหภาพพม่า” แต่ได้สถาปนา สาธารณรัฐ

บริเวณสามเหลี่ยมทองคำ

กะเหรี่ยง ที่เป็นอิสระ เป็นเอกราชและประชาธิปไตย
ของตนขึ้น เมื่อวันที่ 11 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1948 นั้น เป็น
การกระทำที่ถูกต้องและเป็นธรรมแล้ว

แม้เราชาวไท ในฐานะที่เป็นชาวพุทธ มีความเห็นอก
เห็นใจเพื่อนบ้าน ผู้ร่วมชนตากรรมเดียวกัน เช่นพม่า และ
อื่น ๆ ได้เห็นพร้อมประณิประยอมร่วมมือกัน ในเบื้องต้น
นั้น ก็ด้วยเจตนาอันบริสุทธิ์ที่จะให้ความรัก ความนับถือ
กัน ในฐานะเพื่อนบ้านเรือนเคียง เพื่อนร่วมทุกข์ยาก เป็น
ข้าทาสของอังกฤษมาด้วยกัน และนับถืออุดมการศาสนาพุทธ
เดียวกัน หวังให้ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศทั้งสองนั้น
ในอนาคตเป็นไปอย่างราบรื่น แต่ความปรารถนาดีนั้น ถูก
ฝ่ายที่กุมอำนาจไม่กี่คน เช่น ฮุน เนวิน ฯลฯ ฉักสัญญาถึง
ระดับดัดนิสัยและล้มลงจิตใจของชาวพุทธเสียสิ้นเชิง พวก
เราชาวไท ได้เสียสละเพื่อรักษามรดกพ่อแม่ นัมาแล้วนับไม่
ถ้วน เฉพาะในช่วงที่อังกฤษเข้าครอบครองนี้ ก็มีจำนวน
มากมายก่ายกอง ในช่วงที่ฝ่ายพม่าได้แสดงความโหดร้าย
ป่าเถื่อนนี้ พวกเขา—พ่อแม่พี่น้องของเราก็ได้เสียสละไปแล้ว
อาทิเช่น ขุนสว่างตันซุง เจ้าฟ้าจามทูน, เจ้าฟ้าส่วยไต,

เจ้าฟ้าขุนเขี้ยว, เจ้าฟ้าขุนศึกเม้งราย, เจ้าขุนเม้งราย,
เจ้าขุนอู, ล่างสาม, อุเหล็ก, ชาวไท เจ้าฟ้าเสือห่มฟ้า เจ้าฟ้า
ห่มฟ้า เจ้าทนต์ (เจ้าฟ้าอ่อน) เมียวซา เจ้าน้อยชอยันตะ
เจ้าแม่เขื่อนคำ เจ้างคำ ฯลฯ

ที่มีลักษณะเด่น เป็นแบบอย่าง ได้ต่อสู้อย่างทรหด
อดทนและเสียสละมาแล้ว อย่างโชกโชน กระทั่งทุกวันนี้ยัง
สืบต่อหน้าการต่อสู้ปฏิวัติอยู่อย่างสง่างาม ก็ท่านอุปถัมภ์
ท่านผู้เดิมที่เดียว เป็นพระมหาเถระระดับสูง ทรงพระไตร
ปิฎก เป็นที่เคารพนับถืออย่างกว้างขวางทั่วพม่าและ
อาณาจักรไท แต่เพราะท่านเห็นความไม่เป็นธรรม ที่อาณาจักร
ไคร่ ถูกพม่ายึดครองและปราบปรามอย่างโหดร้าย จึง
ได้เริ่มเคลื่อนไหว แรกทีเดียวได้เข้าพบอนุชาธิบดี
ของพม่า ขอบิณฑบาต ให้ปล่อยตัวผู้ถูกจับกุม และยุติการ
ปราบปรามพวกชาวไท และชนชาติอื่นๆ แต่ได้ถูกปฏิเสธ
พร้อมกับ ตั้งข้อหาเป็นกบฏ ท่านจึงได้สืบทอดมาต่อสู้เพื่อ
ความสะดวกในการเคลื่อนไหวอย่างพัวพันกับทางการ
พม่า และได้ตั้งขบวนการต่อสู้ขึ้น เรียกว่า กลุ่มหนุ่มศึก
หาญ แล้วก็มีขบวนการ กลุ่มต่อสู้ ทั่วราชอาณาจักร รักความเป็น

ธรรมอื่น ๆ เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง เช่น ขบวนการของเจ้าน้อย ซอ
 ยันตะ, ขบวนการแนวร่วมแห่งรัฐฉาน นำโดยกอนเจิง (The
 Shan United Front) กองทัพรัฐฉาน นำโดยเจ้าแม่เหือน
 คำ (วีรสตรีแบบอย่างของชนชาติไทยุคใหม่) ขบวนการ
 เอสเอสเอ (SSA.) จัดตั้งสภาสงครามขึ้นร่วมกับขบวนการของ
 กอนเจิง โดยมี กอนเจิง เป็นประธาน มีหลักการ 3 ประการ
 คือ เอกราช ประชาธิปไตยและเอกภาพ “ขบวนการที่รักชาติ
 และก้าวหน้าอื่น ๆ แม้ในทางปฏิบัติ แยกกันเป็นกลุ่ม เป็น
 พวก แม้บางครั้งขัดแย้งกัน แต่ในทางจุดประสงค์ร่วมกัน
 ก็คือ เอกราชแห่งชาติ กระทั่งฝ่ายที่เคยไปร่วมกับพรรค
 คอมมิวนิสต์พม่า แต่ด้วยความรักชาติและไม่ให้ถูกหลอก
 อีกเช่นเมื่อก่อนที่ร่วมกับพม่า ก็ได้ถอนตัวออกมา เช่น
 ขบวนการพรรคปฏิวัติก้าวหน้า (SSPP.) และขบวนการที่โลกรู้จัก
 ชาติในฉายา “เจ้าพ่อสามเหลี่ยมทองคำ” นั่นคือกองทัพ
 เอกภาพแห่งรัฐฉาน (SUA) ที่ขุนล่าเป็นผู้นำ แม้เคยมีปรากฏ
 การณ์ที่โลกให้เห็นเป็น ฝ่ายที่ไม่ถูกต้อง เกี่ยวกับการค้ายา
 เสพติดนั้น แต่เมื่อได้ทำความเข้าใจและเห็นเงื่อนไข ที่จะนำ
 ประชาชนไท ไปสู่เอกราชแห่งชาติแล้ว ขุนล่า ก็ได้ยอม

รับเงื่อนไขร่วมกัน ของบรรดาฝ่ายที่กำลังต่อสู้ จนบรรลุ
ข้อตกลงเข้าร่วมกับฝ่ายอื่น เมื่อวันที่ 3 มีนาคม 1985

**สถาปนาปฏิวัติแห่งประเทศไทย ภายใต้การนำของ โป้โมเอ็ง
(กอนเจิง) คือความหวังใหม่ของเรา**

เมื่อเราประชาชนชาติไต ยิ่งหวนรำลึกถึง อดีตอันรุ่ง
โรจน์แห่งชนชาติของตน ก็ยิ่งทำให้เรา ยิ่งต้องมาร่วมมือ
กัน กอดคอกันอย่างกล้าหาญเสียสละ เพื่อเลือกเนื้อเชื้อไข
ของเรา ดังนั้น เมื่อวันที่ 16 มิถุนายน 1983 พลเอก โป้
โมเอ็ง (กอนเจิง) ผู้นำขบวนการ แนวร่วมแห่งรัฐฉาน
(The Shan United Front) ซึ่งเป็นที่เคารพนับถือของ
ประชาชนในระดับสูง จึงได้เรียกร้อง พรรคฝ่ายและขบวนการ
อื่น ๆ ให้ร่วมมือกันยิ่งขึ้น ในการต่อสู้เพื่อเอกราชแห่ง
ชาติ จนถึงวันที่ 1 เมษายน 1984 ที่ประชุม อันเป็นประวัติ
ศาสตร์ยิ่งใหญ่ของชาติ ณ สำนักงานใหญ่ขบวนการ ในรัฐ-
ฉาน ก็ได้รับรอง การจัดตั้ง สถาปนาปฏิวัติแห่งประเทศไทย (The
Thailand Revolutionary Council) ขึ้น อันถือได้ว่าเป็น
รัฐบาลแห่งรัฐฉานเอกราช (The Independent Shan State

Government) โดยที่ประชุมในฐานะเป็นสภาประชาชน ฝ่ายนิติบัญญัติ (The Legislative Assembly) ที่ได้เลือกตั้งมาเมื่อ วันที่ 14 มีนาคม 1985 นั้น เป็นผู้ลงมติรับรองอย่างเป็นทางการนโยบายของสภาปฏิวัติแห่งประเทศไทย ในโครงการระยะแรก ที่แถลงต่อสภา

หลักคำขวัญและนโยบาย โดยย่อของสภาปฏิวัติครั้งนี้

“เอกราช ประชาธิปไตย เอกภาพและพัฒนาสังคม”

เป็นคำขวัญแห่งการต่อสู้ในทุกปริมณฑล นโยบายสามัคคี ร่วมมืออย่างจริงใจกับพี่น้องร่วมชาติ ทุกเพศวัย และชนชั้น และเชื้อชาติ ที่กำลังตกอยู่ในชะตากรรมอันเดียวกัน ให้พ้นจากแอกของการกดขี่ข่มเหงของศัตรูผู้ครอบครองการพลิตธิผลประโยชน์ ของพี่น้องอย่างเท่าเทียมกัน ให้ความเป็นธรรมทั้งทางสังคมการเมืองและเศรษฐกิจ ต่อต่างประเทศนั้น สภาปฏิวัติฯ เราเป็นมิตรกับประชาชนและทุกประเทศ ที่ให้ความเห็นอกเห็นใจในการต่อสู้ของเรา, เคารพนับถือ ในเอกราช อธิปไตยและบูรณภาพแห่งดินแดนของ

ประเทศเพื่อนบ้าน และให้ความร่วมมือและรับการช่วยเหลือ
ที่ปราศจากเงื่อนไขเพื่อเอกราชแห่งชาติ และเพื่อการพัฒนา
สังคม ตามระบอบและหลักการของแต่ละประเทศที่แตกต่างกัน
กันในขอบเขตที่ไม่เป็นอันตรายต่อความปลอดภัยและผลประโยชน์
ของประชาชนไทย โดยเฉพาะ ต่อพี่น้องประชาชนไทย
และราชอาณาจักรไทยนั้น มีความสัมพันธ์อันใกล้ชิดและมั่นคง
กันมานานนับพันปีพวกเราชาวไท เป็นหนี้บุญคุณของพี่น้อง
ไทยอย่างหาประมาณมิได้ พวกเราในฐานะในความรักนับถือ
กันอันสนิทแน่นแฟ้นคืออย่างไม่มีศัตรูใดๆ จะมาทำให้มัวหมอง
หรือดับสูญไปได้ พวกเราประชาชนไท จะเทิดทูน ความรัก
นับถือกันอันสนิทแน่นแฟ้นไว้ตลอดไป

ต่อปัญหา พวกค้ายาเสพติด ที่ใช้ดินแดนอันอุดม
สมบูรณ์พวกเรา เป็นเครื่องมือ หาความร่ำรวย และใช้
การต่อสู้เพื่อเอกราชแห่งชาติของเรา ที่ฝ่ายศัตรู คือแรงกดดัน
เป็นผู้ปล่อยควั่นมาดบังไว้อย่างมีแผน และเลศนัย ประสาน
กับนักค้าของเถื่อน ค้ายาเสพติดระดับโลก บิดบังและ
บิดเบือนปัญหาการต่อสู้ของเรานั้น สถาปนาไว้แห่งประเทศไท

พวกเรา ได้มีมาตรการที่แน่นอนและเด็ดขาดในการนี้ อย่าง
มีจังหวะก้าว

ฉะนั้น โดยสรุปแล้ว พวกค่ายาเสพติดในระดับท้องถิ่น หรือสากล ก็คือ ศัตรูที่ร้ายกาจของประชาชนไท เรา เช่นเดียวกับ ทางการพม่า ที่ใช้การค่ายาเสพติดเป็นเครื่องมือบิดเบือนสายตาโลกต่อบัญหาที่แท้จริงของเรา ประชาชนไท เรา จึงต้องไม่หลงต่อกลโบายอันสามัญของเขา เราต้องต่อสู้กับความเลวร้ายนี้ อย่างไม่เห็นแก่ความเหนื่อยยาก ลำบาก และการเสียสละอีกต่อไป จนกว่าชัยชนะจะเป็นของเรา ในที่สุด

ข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์อีก

พยานหลักฐาน ที่ยืนยันว่า ; อาณาจักรไต หรือ Shan State (รัฐฉาน) เป็นคนละประเทศกับพม่ามานานนับพัน ๆ ปี เช่น ;

1. วิธีการที่เจ้าอาณานิคม จัดการปกครองทั้ง อาณาจักรไตและอาณาจักรพม่า

อังกฤษได้กำหนดเอาที่เขาเรียกว่าพม่า และอาณาจักรไต ทั้งหมดเป็นภาคหนึ่ง (Province) ของอินเดียนำเอาวิธีการปกครองของอินเดียมาดัดแปลง อนุโลมใช้กับพม่ามี (Governor) เป็นผู้สำเร็จราชการทั้งภาคกับตั้งกระทรวงต่าง ๆ อยู่ที่เมืองย่างกุ้ง (เพราะเป็นเมืองท่า) กำหนดอาณาเขตการปกครอง โดยแยกออกเป็น 2 ส่วน คือ :

- อาณาเขตพม่า ส่วนหนึ่ง
- อาณาเขตไทยใหญ่ (Shan State) ส่วนหนึ่ง โดยรวมเอาหัวเมืองที่พม่าเคยปกครองโดยตรง หรือได้โอนให้อังกฤษมาก่อนคือเมืองพม่า เมือง

มอญ เมืองทะวาย เมืองตะนาวศรี และเมือง
อาระกีน หรือ ยะไข่ เหล่านี้ เป็นส่วนที่อังกฤษ
ปกครองโดยตรง โดยแบ่งเป็น 8 มณฑล เรียก
ว่า Division ดังนี้ :

1) มณฑล Arakan หรือ ยะไข่ เรียกว่า District
มี 4 จังหวัด

2) มณฑล Tennessarin หรือ ตะนาวศรีมี 6 จังหวัด

3) มณฑล Pegu หรือ หงสาวดี มี 5 จังหวัด

4) มณฑล Irawadi หรือ เอราระกีน มี 5 จังหวัด

5) มณฑล Mandalay หรือ มัณฑะเลย์ มี 5 จังหวัด

6) มณฑล Sagaing หรือ สะแกว (ศึกไก) มี
4 จังหวัด

7) มณฑล Meittila หรือ มัตติลา มี 4 จังหวัด

8) มณฑล Minbu หรือ มินบู มี 4 จังหวัด ฯลฯ

ส่วนรัฐไทยใหญ่ (Shan State) นั้น เนื่องจากมี
พื้นที่กว้างขวางแล้วยังมีเมืองเล็กเมืองน้อยอีก ซึ่งแต่ละเมือง
ก็มีปกครองตนเอง เจ้าเมืองมีศักดิ์เป็น “เจ้าฟ้า” (Saw
BWA) ก็มีที่เป็นเมืองชั้นนอก เจ้าเมืองมีศักดิ์เป็น “เจ้า
เมือง” (Saw Miung) ก็มี

เดิมมีเมืองเหล่านี้ มีเจ้าฟ้าไทยใหญ่ปกครองกันเอง เป็นแต่ต้องถวายเครื่องราชบรรณาการ และส่งส่วยเงินให้แก่กษัตริย์พม่า เช่นเดียวกับเมืองประเทศราช และหัวเมืองชั้นนอกของไทย ก่อนรัชกาลที่ 5 (ซึ่งอาณาจักรล้านช้าง-เขมร ก็เคยส่งบรรณาการให้แก่พระเจ้าแผ่นดินไทยในฐานะประเทศราชเช่นเดียวกัน)

เมื่ออังกฤษเข้ามายึดเป็นอาณานิคมได้ทั้งหมดแล้ว จึงให้เจ้าฟ้าไทปกครองบ้านเมืองของตัวเองอยู่เช่นนั้นตลอดมา เพียงแต่แต่งตั้งข้าหลวงอังกฤษไปควบคุมการบริหารราชการบ้านเมือง พร้อมกับส่งกองทหารไปประจำอยู่ตามสถานที่สำคัญๆ เป็นบางแห่งเท่านั้น

อังกฤษกำหนดเขตรัฐฉาน ออกเป็น 2 ฝ่ายคือรัฐฉานฝ่ายเหนือ (Northern Shan State) กับรัฐฉานฝ่ายใต้ (Southern Shan States)

ฝ่ายเหนือล้วนแต่มีเมืองใหญ่ๆ 5 เมือง ในขณะที่ฝ่ายใต้มีเมืองเล็กเมืองน้อยอยู่ถึง 38 เมือง

รัฐฉานฝ่ายใต้ ซึ่งมีเมืองเล็กเมืองน้อยอังกฤษ จึงต้อง

แบ่งออกเป็น Division ย่อยลงไปอีก ซึ่งเทียบเท่ากับมณฑล
น้อยอีก 4 มณฑล คือ

- 1) มณฑลไมเยลัค และ ยองโหย่ (Myelat and
Yaungway) มี 16 เมือง
- 2) มณฑลกลาง (Central Division) มี 8 เมือง
- 3) มณฑลฝ่ายตะวันออก (Eastern Division) มี
11 เมือง
- 4) มณฑลเชียงตุง (Keng Tung Division) มีเมือง
เดียว

การที่อังกฤษเอาเมืองเชียงตุงเป็นมณฑลหนึ่งนี้ ก็
เพราะเชียงตุงเป็นเมืองใหญ่ มีอาณาเขตติดต่อกับดินแดนจีน
ฝรั่งเศส (อินโดจีน) และไทย จึงต้องระวังเหตุการณ์ยิ่งกว่า
เมืองอื่น

อาณาเขตติดต่อดังแม่น้ำสาละวิน ด้านตะวันตก; ติด
ต่อแม่น้ำโขง—ด้านตะวันออก ฯลฯ

2. หลักฐานข้อหนึ่งที่ชี้ให้เห็นว่า อาณาจักรไตเป็นอาณาจักรอิสระปกครองตนเอง (ไม่ใช่เป็นของพม่า) ดังหนังสือ (Message) ที่ อาร์. เอช. บิลเชอร์ (R.H. Pilcher) ผู้แทนคณะแรกของข้าหลวงใหญ่อังกฤษที่ถูกส่งเข้าไปอาณาจักรไต ได้ส่งไปให้เจ้าฟ้าเมืองต่าง ๆ มีความว่า -

“เพื่อให้บ้านเมืองไต เจริญรุ่งเรืองก้าวหน้ายิ่งขึ้น ยังผลให้มีการติดต่อค้าขายระหว่างกันขึ้นในอนาคต ในเร็ว ๆ นี้ จะมีฝรั่งคนหนึ่งเดินทางมายังอาณาจักรไต เพื่อมาเจริญสนทนากับเรา คือไปภายนอก ชาวไตทั้งมวลจะมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นกว่าเดิม อังกฤษนั้นไม่มีความประสงค์ที่จะปกครองเมืองไตแต่อย่างใด ถ้าพวกไตยุติการรบราฆ่าฟันกันเอง ขณะเดียวกัน ถ้าได้มีการส่งเครื่องบรรณาการไปให้ผู้สำเร็จราชการเป็นประจำทุกปี ทุกสิ่งทุกอย่างก็จะสงบเรียบร้อย ส่วนทางด้านการค้าขายก็จะเจริญรุ่งเรืองขึ้นตามลำดับ จะต้องไม่มีการเก็บภาษีแก่คนเข้า-ออกระหว่างเมืองไตและเมืองพม่าด้วย....”

ยิ่งกว่านั้น ข้าหลวงใหญ่อังกฤษ เซอร์ ชาล ปานด์

(Sir Chalse Panad) ได้แจ้งวัตถุประสงค์ของอังกฤษที่ส่ง
คนเข้าไปในอาณาจักรไท ว่า -

- 1) เพื่อมาตกลงกันระหว่างตัวแทน ของสมเด็จพระ-
ราชินีแห่งอังกฤษกับฝ่ายเจ้าฟ้าเมืองไท
- 2) เพื่อขยายการค้าระหว่างประเทศทั้งสอง ให้กว้าง
ขวางยิ่งขึ้น
- 3) ให้เจ้าฟ้าไครรับรองว่า พระราชินีแห่งอังกฤษ
เป็นพระเจ้าแผ่นดินของไทย ด้วยเพราะเวลานี้
พระองค์ได้ยึดบัลลังก์ของกษัตริย์สืบไปแล้ว (สื
บคือกษัตริย์ไท ที่ปกครองพม่าด้วย)
- 4) เปิดการเจรจา ในเรื่องภาษี ที่อาณาจักรไทจะ
ต้องส่งให้แก่อังกฤษแต่ละปี ภายใน 10 ปี ต่อ
เนื่องกัน
- 5) กำหนดให้เมืองของห้วย กับเมืองอื่นๆ ที่เข้ามา
ขอบน้อม ต่อพระราชินีแห่งอังกฤษปฏิบัติตาม
ข้อผูกพันที่ทำกันไว้ รวมทั้งการกำหนดเรื่อง
ภาษี อังกฤษได้เข้ามาอยู่ในดินแดนต่างๆ ใน
อาณาจักรไทได้ทั้งหมด แต่ช่วงเดือนพฤศจิกายน

พ.ศ. 2429 จนถึงเดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2430

และได้จัดการปกครอง ดังที่กล่าวแล้วข้างต้น

โดยเฉพาะในปี ค.ศ. 1922 ได้มีการจัดตั้ง “สหพันธ์
รัฐฉาน” ขึ้น (Shan Federration) โดยมีสภาที่ปรึกษา
ประกอบด้วยเจ้าฟ้าฉานทั้งหลาย ทำหน้าที่เป็นรัฐบาล มีผู้
ว่าการสูงสุด ชาวอังกฤษ เป็นประธานฉานเหล่านี้ สภา
มีอำนาจตั้งสภา “รัฐธรรมนูญ” ขึ้น

ในปี ค.ศ. 1945 หลังจากที่ญี่ปุ่นยอมแพ้สงครามแล้ว
ราชอาณาจักรอังกฤษ ปฏิเสธไม่รับรองรัฐบาลชั่วคราวของ
นายพลอองซาน (Aung San) และได้วางนโยบายเกี่ยวกับ
รัฐฉานว่า “รัฐฉาน” เป็นที่อยู่ของชนเชื้อชาติที่แตกต่างไป
จากพม่าทั้งทางด้านภาษาชนบประเพณี และชีวิตความเจริญ
ทางการเมือง”

อังกฤษจึงได้กำหนดให้ “รัฐฉานอยู่ภายใต้กฎบังคับ
เฉพาะกาลพิเศษ คืออยู่ภายใต้ข้าหลวง (Governnor) จน
กว่าประชาชนในเขตนี้จะแสดงความปรารถนา ที่จะร่วมกับ
พม่า ภายใต้กฎที่จะตกลงกัน” นี้ ก็ชี้ให้เห็นว่า ที่เรียกว่า
รัฐบาลชั่วคราวของนายพลอองซาน หรือรัฐบาลพม่าอื่นใด

นั้น ไม่อยู่ในฐานะทั้งทางพฤตินัยและทางนิตินัยที่จะอ้างสิทธิในการปกครองรัฐฉาน

ฉะนั้น ในที่ประชุมปางโหลง เมื่อปี 1947 นายพล อองซาน ก็ได้เป็นผู้กล่าวสุนทรพจน์ในนามของประชาชนพม่า เขาได้ยืนยันรับรองด้วยการประกาศว่า

“ทุกฝ่าย หลังจากปลดปล่อยจากอังกฤษแล้ว มีสิทธิจะปกครองตนเองอย่างอิสระ โดยปราศจากการแทรกแซงของฝ่ายอื่น” และหลังจากอภิปรายกันเป็นเวลา 5 วัน ในวันที่ 12 กุมภาพันธ์ 1947 ก็ได้พร้อมกันลงนามในข้อตกลงที่เรียกว่า “ข้อตกลงปางโหลง (Panglong)” อันเป็นการยอมรับสิทธิในการปกครองตนเอง ของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง

ดังนั้น รัฐบาลเนวิน จึงไม่มีสิทธิ์อ้างอธิปไตยเหนือดินแดนประชาชนรัฐฉานแต่อย่างใด

บทสัมภาษณ์ จุติยีน ของ สถาปนิวัติแห่งประเทศไทย
ในการต่อสู้เพื่อเอกราช
แห่งรัฐฉาน

สถาปนิวัติแห่งประเทศไทย (TRC.) ประกอบด้วยขบวนการ กองทัพปฏิวัติร่วมรัฐฉาน (SURA) ในเมื่อก่อน และ ขบวนการ กองทัพรัฐฉาน (SSA.) ภาคใต้ ตั้งขึ้นเมื่อเดือน เมษายน 1984; นโยบายที่ต่อต้านยาเสพติด ขององค์การที่ เพิ่งตั้งใหม่นี้ ยังเป็นที่สงสัยแก่นักสังเกตการณ์ เป็นจำนวน มากอยู่ ความเข้าเกี่ยวข้องกันระหว่างองค์การใหม่นี้กับขบวนการ กองทัพร่วมรัฐฉาน (หรือ ขุนสา) เมื่อวันที่ 15 มีนาคม ปีนี้ (1985) ยิ่งทำให้สงสัยมากขึ้น เกี่ยวกับการต่อต้านยาเสพติด ขององค์การใหม่นี้ ในกาลต่อไป นอกจากนั้น การปะทะกัน ด้วยอาวุธ ระหว่าง กองกำลังของ สถาปนิวัติ แห่งประเทศไทย (TRC.) กับกองกำลังแห่งชาติลาว (Wa National Army) สมาชิกแนวร่วมประชาธิปไตยแห่งชาติ (The National Democratic Front) กำลังผสมก็กมินตั้ง

(Ex-Kuamintang) ได้แผ้วทางให้แนวร่วมประชาธิปไตย
แห่งชาติ (National Democratic Front) ได้เป็นที่ปรากฏ
ชัดขึ้นในเวที ทำให้สถานการณ์ที่ซับซ้อน สับสนนั้น กระ
จางแจ้งขึ้น แก่นฐานะและนโยบาย ของสถาปนิวัติฯ (ว่ามีอะไร
ตรงหรือขัดแย้งกันแค่ไหน)

ผู้เขียนได้ใช้เวลาหนึ่งสัปดาห์ ในเดือนกรกฎาคม นี้
ไปเยี่ยมเมืองเบียงหลวงและใหม่สูง ซึ่งเป็นสำนักงานใหญ่
ของสถาปนิวัติฯ และได้มีโอกาสพบปะบุคคลระดับผู้นำหลาย
คนได้สนทนา และสัมภาษณ์ปัญหา หลายประเด็น โดย
เฉพาะ ได้สัมภาษณ์ เจ้าหน่อฟ้า ซึ่งเป็นเลขาธิการและรับ
ผิดชอบด้านการต่างประเทศ เจ้ากันเจ็ด รองประธานสภา
ปนิวัติ และรับผิดชอบด้านกลาโหมเจ้าขุนเมือง ซึ่งว่าการ
กระทรวงศึกษา เจ้าสมหมาย ผู้นำขบวนการ กองทัพ
รัฐฉาน ภาคใต้เก่าที่แยกมาร่วมกับสถาปนิวัติฯ แล้ว และยัง
ได้พบเจ้ากันใส ซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบ สำนักงานนายกรัฐมนตรี
รวมทั้งได้พบปะสนทนา ถึงสองครั้งกับท่านประธาน
สถาปนิวัติฯ กอนเจิง ในวันที่ 26 และ 30 กรกฎาคม 1985

ต่อไปนี้เป็นข้อความที่ได้จากการสัมภาษณ์ เกี่ยวกับนโยบายและจุดยืน นโยบาย ของสภาปฏิวัติแห่งประเทศไทย (ไทยใหญ่) ที่บรรดาท่านผู้นำ ได้สะท้อนออก น้อย่างแจ่มชัด

เกี่ยวกับปัญหาเสพติก

เพื่อที่จะให้นโยบายต่อต้านยาเสพติก ได้รับการปฏิบัติอย่างสมบูรณ์ จำต้องมีสองมาตรการ คือ หนึ่ง มาตรการควบคุม และอีกคือ มาตรการ กำจัด ในมาตรการที่หนึ่ง นั้น ยังแบ่งเป็นสามขั้นตอน ขั้นสำรวจ ผลผลิตฝิ่นในรัฐฉาน และแหล่งอื่นๆ จากภายนอก, การสำรวจตรวจสอบ อย่างทั่วถึงเครือข่าย การค้ายาเสพติก และการทำให้บรรดานักค้ายาเสพติกทั้งหลาย ต้องอยู่ในความควบคุมของสภาปฏิวัติแห่งประเทศไทย

มาตรการที่สอง คือ การกำจัด ซึ่งก็แบ่งออกเป็นสามขั้นตอนเหมือนกัน หาทางให้พ่อค้ายาเสพติก ได้ทำการค้าขายสินค้าอย่างอื่น ที่เป็นรายได้ทดแทน

การหาทางช่วยให้ผู้ปลูกฝิ่น ได้ปลูกพืชอย่างอื่นทดแทน เป็นอาชีพ (โดยมีโครงการปลูกพืชทดแทน) และ

ขั้นตอนสุดท้ายคือ การปราบการก่อกบฏ การปลุกยาเสพติด
อย่างเด็ดขาด ตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย.

แม้ว่าแผนการดังกล่าวมานี้ได้ถูกประกาศออก เมื่อ
วันที่ 7 พฤศจิกายน 1984 แต่กว่า ขบวนการกองทัพร่วมรัฐ
ฉาน (SUA) ของชนเผ่าจะได้ตกลงใจยอมรับเงื่อนไขก็เมื่อถึง
วันที่ 5 มีนาคม 1985 (ปีนี้) แล้ว แล้วจึงตัดสินใจเข้าร่วมกับ
สภาปฏิวัติแห่งประเทศไทย (Thailand Revolutionary Council)
ในเวลาต่อมา.

ทันทีที่เข้าร่วมแล้ว ฝ่ายกำลังอดีตก๊กมินตั๋งและฝ่าย
พรรคคอมมิวนิสต์พม่า (BCP.) ก็ได้เริ่มบุกโจมตีกองกำลัง
สภาปฏิวัติแห่งประเทศไทย นานถึงสองเดือน ดังนั้น จึงไม่มี
โอกาสมาก (ไม่จำเป็น) ที่จะถกเถียงกันอีกเกี่ยวกับ โครงการ
นี้ อย่างไรก็ตาม ในต้นเดือนกรกฎาคม ปี 1985 ชุนต้า
และกองโจรก็ได้พบและตกลงกัน ที่จะติดต่อกับ ตัวแทน
พวกซ้าย เพื่อหาทางแก้ปัญหาร่วมกัน เพราะว่า หากปราศ
จากการร่วมมือกับเขาแล้วก็ไม่มีความเป็นไปได้ ที่จะทำ
โครงการ ดังกล่าวบรรลุผลได้ จุดที่ตะขิดตะขวงใจที่สุดใน
เรื่องนี้ โดยเฉพาะก็คือปัญหาว่า ฝ่ายที่เกี่ยวข้องทั้งหลาย

จะมีจุดประสงค์แท้จริง ที่จะทำลายการค้ายาเสพติดนี้ จริงจัง
เพียงใด หรือไม่ หรือเป็นเพียงแต่ ทำพอให้เป็นข่าวให้เป็น
ที่พอใจของฝ่ายที่รังเกียจการค้ายาเสพติดเท่านั้น อย่างที่
เป็นมา

จะอย่างไร ร่วมกับใคร ในการทำให้โครงการนี้
บรรลุผลได้ มันจะต้องขึ้นอยู่กับพวกตัวแทนค้ายาเสพติดมาก
ทีเดียวที่จะตอบปัญหานี้ได้ เพียงแต่ทำอย่างเหิน ๆ ตามความ
ปรารถนาของเขา การรณรงค์บังคับ ยาเสพติด จะไม่สำเร็จ
ผล หากปราศจากการเข้าร่วม ของประชาชนรัฐฉาน และ
องค์กรจัดตั้งที่เป็นตัวแทนของพวกเขา ยิ่งกว่านั้น ปัญหา
ยาเสพติด กับปัญหา เอกราชแห่งชาติ ของรัฐฉานมันเป็น
สองด้านของเหรียญอันเดียวกันและต้องได้ถูกแก้ไขพร้อมกัน
ไม่ใช่แยกกันคนละครั้ง.

จะประเมินค่าของขุนล่า อย่างไร

ขุนล่า เป็นเพียงปรากฏการณ์ เท่านั้นโดยตลอดมา
บ้างก็ว่า เขาเป็นสายลับพม่า และเป็นแนวที่ห้า บ้างก็ว่า เขา
เป็น สายรัสเซีย หลายคนเชื่อว่า เขาทำงานใกล้ชิดกับพรรค
คอมมิวนิสต์พม่า แต่บรรดาตัวแทนการค้ายาเสพติด ทั้ง

หลายกว่า ชุนสำเป็นเพียงคนที่หาผลประโยชน์ส่วนตัว หา
ความร่ำรวยด้วยการค้ายาเสพติด

เพื่อที่จะให้กระจ่างแจ้งในเรื่องนี้จึงได้สัมภาษณ์โฆษก
ผู้หนึ่งของ สภาปฏิวัติฯ ที่ไม่ประสงค์ออกนามต่อคำถาม
เกี่ยวกับ รัฐธรรมนูญและนโยบายต่อต้านการค้ายาเสพติด ของ
สภาปฏิวัติฯโฆษก ได้ให้จุดยืนเกี่ยวกับปัญหานี้ เพื่อประ
กอบการพิจารณา ดังต่อไปนี้

1. ชุนสำ เป็นคนแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตัว หา
ความร่ำรวย จริงหรือ? หากเป็นเช่นนั้น เขาก็จะไม่ทำงาน
หากินอย่างยากลำบาก เช่นนี้ มาเป็นเวลานาน ในป่าในถ
พงเขา เขาก็คงต้องไปอยู่ที่อื่น ที่มีเงื่อนไข และมีความสุข
สบาย กับทรัพย์สินสมบัติที่เขาหาได้

2. หากเขา เป็นพวกพรรคคอมมิวนิสต์พม่า หรือ
พรรคโปรเกรมสังคมนิยมพม่า เขาอาจไม่รับข้อเสนอ และ
เงื่อนไขต่างๆ ของสภาปฏิวัติฯ เพราะมันเป็นเงื่อนไขและ
นโยบายต่อต้านพรรคคอมมิวนิสต์พม่า และต่อต้านพรรค
โปรเกรมสังคมนิยมของพม่า เพราะมันไม่ใช่ เกมเด็กเล่น.

3. เขาอาจทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ที่เป็นการต่อต้านกองนิจ ในเมื่อ กองนิจ ผู้นำสภาพัฒนาภิบาล ที่ยึดมาจากพรรค คอมมิวนิสต์พม่า แล้วเผ่ายู่กลางสนาม เมื่อวันที่ 4 กรกฎาคม 1984 พร้อมประกาศ นโยบายและจุดยืน เกี่ยวกับยาเสพติด ซึ่งเขา ชวนสำ สามารถก่อความยุ่งยาก ให้แก่สภาพัฒนาฯ ได้มากที่สุดทีเดียว.

4. เมื่อวันที่ 7 พฤศจิกายน 1984 นโยบายต่อต้าน ยาเสพติด ก็ได้ถูกประกาศออกมา ซึ่งชวนสำ ก็ได้ประกาศ ต้อนรับนโยบายนั้นทันที

ที่เห็นชัด ชวนสำถูกทำให้เป็นสื่อกลาง สร้างข่าว ให้ สื่อมวลชน ที่เป็นบุคคลในข่าวฉาวโฉ่หรือเรียกว่า "เป็นเหยื่อ รับเคราะห์แทน พวกค้ายาเสพติดอื่น" เพราะ พวกค้ายาเสพติดกระชับโลกกำหนดให้มีการรณรงค์ปราบยาเสพติด ชวน สำหน้า ให้ชวนสำตกเป็นเหยื่อ แทนเขา ทั้งที่พวกเขาพากันทำอย่างเป็นกระบวนการแล้ว และกระทำอยู่อย่างต่อเนื่อง แต่พวกสื่อมวลชน ไม่น่ามากล่าวขวัญ ให้ฉาวโฉ่ เหมือน ชวนสำ

ประธานสภาฯ กองนิจ มีความเห็นต่อปัญหา สถานการณ์รัฐฉานว่า รัฐฉานนั้น เหมือนคนที่กำลังจะจมน้ำตาย

เขาพยายามว่ายเข้าฝั่ง แต่กระแสน้ำมันแรง เขาก็อยไม่ได้
ร้องขอความช่วยเหลือ จากคนที่อยู่ริมฝั่ง แต่ไม่มีใครสนใจ
บังเอิญมีขอนไม้หล่นลอยมา เขาก็คว้าไว้ทั้งที่รู้ว่ามันมี
หนามทิ่มแทงเขา เขาไม่มีทางเลือกอื่น คนที่อยู่ฝั่งยังร้อง
ไม่ให้เขาเกาะ เพราะมันมีหนาม ทั้งที่ตัวเองไม่ช่วยอะไร
เลย โดยการกระทำเช่นนี้ มันเป็นการร่วมมือกับศัตรู ช่วย
เหลือศัตรูของคนตกน้ำ มันหมายความว่า เร่งให้คนตกน้ำ
(ทั้งที่เป็นมิตร) ให้จมน้ำตายไปเสียให้รู้แล้วรูด ตามที่
ศัตรูต้องการ

กอนเจิง พูดว่า แม้ว่า คุณเหมือนเป็นไปไม่ได้ที่จะถึงฝั่ง
ในทันที ในช่วงไม่กี่วินาที แต่ในเวลาที่ยาวนานนี้
ขอนไม้หล่นอาจลอยอยู่ใกล้ กว่าที่จะถึงฝั่ง เขาอาจไม่มีทาง
เลือกนอกจากเกาะขอนไม้หล่นนั้นให้เข้าฝั่งได้ บาดแผล
จากหนามอาจรักษาพยาบาลได้ในวันหนึ่งหากโชคเป็นของ
เขา เขาอาจสามารถเข้าฝั่งได้ ไม่โดยวิธีใดก็วิธีหนึ่ง ประธาน
กอนเจิงกล่าวว่า สภาพปฏิกิริยา อาจขอความช่วยเหลือ หรือขอ
ทาน ขอความเห็นใจจากประชาชนในโลก ขอให้ชาวโลก

เข้าใจปัญหาเพื่อให้มีทางเลือกทดหรือถอยถอยถอยถอย เพื่อ
ให้พ้นจากฐานะที่เป็นทางตันนั้นเสียได้

ที่สนะเกี่ยวกับแนวร่วมประชาธิปไตย โดยหลักการ
สถาปนาไว้ ๆ ได้ตกลงกับแนวร่วมประชาธิปไตยแห่งชาติ
(NDF) ในจุดยืนร่วมกันคือประชาธิปไตย-สถาปนารัฐที่มี
อธิปไตยเป็นสหภาพ และต่อต้านพรรคโปรแกรมสังคมนิยม
พม่า (BSPP.) แต่ว่า ก็ยังมีอีกหลายด้านที่สถาปนาไว้
ไม่เห็นด้วย เช่น

1. จุดยืนที่เปลี่ยนไปเปลี่ยนมา ต่อพรรคคอมมิวนิสต์
พม่า ที่แนวร่วมประชาธิปไตยประกาศออกมา นั้น ก็ต่อต้าน
พรรคโปรแกรมสังคมนิยมของพม่าด้วย เมื่อเป็นดังนี้ มันก็
อาจเป็นว่า พรรคคอมมิวนิสต์พม่าอาจได้รับการปฏิบัติต่อ
ในฐานะเป็นพันธมิตรมากกว่าเป็นศัตรู

2. การเข้ารับเป็นสมาชิกของพวกเขา ตั้งอยู่บนหลัก
ว่า เป็นกลุ่มที่อาวุธไม่ใช่ในฐานะประเทศ เป็นต้น การที่
ขบวนการแนวร่วมประชาธิปไตยรับเอาพวกเขากองทัพแห่งชาติ
ละว้า (Wa National Army) องค์การแห่งชาติปาโอ
(PA-O National Organisation) องค์การปลดปล่อยแห่ง

รัฐปาหลวง (Palaung State Liberation Orga. และพรรคก้าวหน้าแห่งรัฐฉาน (Shan State Progress Party) ว่าเป็นองค์ทางการเมืองต่างหากนั้น ก็ไม่เป็นที่ยอมรับได้สำหรับสภาปฏิวัติแห่งประเทศไทย (TRC) องค์การแม่ (รวม) ที่เป็นตัวแทนพรรคฝ่ายต่างๆ นั้นต้องได้ทำงานเบื้องต้นอีกมาก ต้องได้เล่นบทบาทเป็นคนกลาง กับ แนวร่วมประชาธิปไตยแห่งประเทศไทยหากจำเป็น หรือไม่ก็เลือกเอาฝ่ายหนึ่ง หรือบางฝ่ายซึ่งยอมตามนโยบายอันไม่ยืดหยุ่น ของแนวร่วมประชาธิปไตยแห่งชาตินั้น และหลังจากนั้นเท่านั้น ที่การรับเป็นสมาชิกภาพจะได้รับการพิจารณา ตามสภาพที่เป็นจริงแต่ละกรณีไป

อีกวิธีหนึ่งก็คือ แต่ละรัฐ ควรจะมีแต่ละพรรคเดียวเท่านั้นที่เป็นตัวแทนภายใน แนวร่วมประชาธิปไตยแห่งชาติ

3. นโยบายที่ไม่แจ่มชัด เกี่ยวกับการยอมรับ “ประชาธิปไตยแห่งชาติ” หรือ ประชาธิปไตยของประชาชน” สำหรับสมาชิกบางองค์การที่ยังติดอยู่กับที่ว่า “ประชาธิปไตยแห่งชาติ” ตัวอย่าง พรรคก้าวหน้ารัฐฉาน (SSPP.) ซึ่งเป็นกองกำลังอาวุธการเมืองของขบวนการ กองทัพฉานภาคเหนือ (Northern SSA.)

4. จุดยืนที่ไม่ชัดเจนเกี่ยวกับ “เอกราช” และ “รัฐบาลท้องถิ่น” เป็นต้นว่า องค์การเอกราชกะฉิ่น (Kachin Independence Organization) สมาชิกของแนวร่วมประชาธิปไตยแห่งชาติ (A NDF. Member) ที่ยอมรับฐานะการปกครองของท้องถิ่น ที่พรรคคอมมิวนิสต์พม่าเสนอออกภายหลังมา พรรคโปรเกรมสังคมนิยมพม่า ก็เสนอเจรจากับพรรคคอมมิวนิสต์พม่าเป็นเวลานานตั้งแต่ปลายปี 1980 จนถึง ปี 1981 แต่ว่า ก็ไม่บรรลุการตกลงกันได้

จุดที่น่าคิดก็คือ—หมายเลขหนึ่งและหมายเลขสอง เป็นอันตรายอย่างยิ่ง เพราะขัดกับหลักสามประการของสภาพัฒนา

ความขัดแย้งกันเมื่อเร็ว ๆ นี้ระหว่าง สภาพัฒนา กับแนวร่วมประชาธิปไตยแห่งชาติมีรากเหง้ามาจากการปะทะกันตัวอวูธรระหว่างพรรคคอมมิวนิสต์พม่า และพวกก๊กมินตั๋งที่กระทำต่อสภาพัฒนาแห่งประเทศไท (TRC) ในช่วงที่วาลังซุลมุนกันอยู่นี้ องค์การแห่งชาติว่า ที่อยู่ภายใต้การควบคุมของก๊กมินตั๋ง ก็ได้ให้เข้าร่วมการต่อสู้ด้วย เพราะเหตุที่องค์การแห่งชาติว่าเป็นสมาชิกของแนวร่วมประชาธิปไตยแห่งชาติ ธรรมชาติแนวร่วมแห่งชาติประชาธิปไตยก็ต้องได้เข้าร่วมเมื่อได้รับการร้องขอจากองค์การแห่งชาติว่า

เนื่องจากสภาพวิถีแห่งประเทศไทย ได้ยึดเอาคาราวานฝิ่นของพรรคคอมมิวนิสต์พม่ามาเผาเมื่อเดือนกรกฎาคมเร็ว ๆ นี้ ความเป็นอริจากฝ่ายพรรคคอมมิวนิสต์พม่า และจากฝ่ายก๊กมินตั๋งก็เกิดเหตุดีโลงขึ้นทันที การร่วมกันระหว่างขบวนการกองทัพร่วมรัฐฉาน (SUA) ของชนเผ่ากับกับสภาพวิถีฯ ก็เป็นทางเลือกสุดท้ายเหมือนกัน เพราะก๊กมินตั๋งกับขบวนการชนเผ่านี้เป็นศัตรูคู่แค้นกันและเป็นคู่แข่งทางเศรษฐกิจกันที่สำคัญอีกด้วย

ต่อปัญหานี้ก็ต้องสาวกลับไปหาเหตุการณ์เมื่อปี 1967 เมื่อคราวที่เรียกว่าสงครามฝิ่น มีการสู้รบกันอยู่ที่ชายแดนลาว-รัฐฉาน (การสู้รบระหว่าง ฝ่ายก๊กมินตั๋งกับกองทัพชนเผ่า) ฉะนั้นเมื่อวันที่ 16 มีนาคม 1985 ก๊กมินตั๋งได้เริ่มทำการโจมตีเมืองใหม่ กองกำลังฝ่ายสภาพวิถีฯ ก็ต้องต่อค้ำกัน สู้กันอยู่เป็นเวลาแรมเดือน และการรบประปรายก็ดำเนินอยู่ต่อมาอีกเป็นเดือน แต่่นมมาก็ก๊กมินตั๋งและองค์การแห่งชาติว่าก็ถอนตัวไปตั้งอยู่ที่แม่ฮ่องสอน กองทหารแนวร่วมรักชาติก็มีจุดที่ตั้งอยู่ที่นั่นเหมือนกัน แต่ว่าการเข้าร่วมสู้รบด้วยหรือไม่ยังยากที่จะพิสูจน์ ฝ่ายสภาพวิถีฯ ได้เสนอเจรจาเพื่อแก้ไข

ปัญหาโดยสันติวิธี กับกลุ่มที่ทำสงครามกันอยู่ ขณะเดียวกัน
การร้องขอก็ได้เสนอไปยังแนวร่วมประชาธิปไตยแห่งชาติด้วย
เพื่อขอรับรองไม่ให้เข้าแทรกแซงในกิจการภายในของ รัฐบาล

เบื้องหลังการผันแปรของสถานการณ์ ที่สำคัญ
ที่พอสรุปได้คือ พรรคคอมมิวนิสต์พม่า ต้องการเชื่อมต่อกับ
ก๊กมินตั๋งเพื่อขยายพื้นที่ ในขณะที่ยกพลเข้ายึดพื้นที่ทั่วประเทศ
ไต้หวัน (TRC) พยายามที่จะตัดทางพรรคคอมมิวนิสต์พม่า
เพราะฉะนั้นก๊กมินตั๋ง กับ สถาปนาปฏิวัติ จึงปะทะกัน เพราะ
ก๊กมินตั๋ง ต้องการเปิดเส้นทางชายแดนประเทศไทย ให้
พรรคคอมมิวนิสต์พม่าเข้าไปในประเทศไทย

เกี่ยวกับเข้าร่วมกันกับ ขบวนการ กองทัพรัฐบาลภาค
เหนือ

แม้ว่าสถาปนาปฏิวัติแห่งประเทศไทย ประกอบขึ้นจาก
หลายกลุ่ม อย่างว่า องค์การปลดปล่อยแห่งชาติไท (Tai
National Salvation Org.) ซึ่งเป็นขบวนการรักชาติเปิด
เผย อดีตขบวนการกองทัพร่วมรัฐบาล (SUA) ขบวนการ
กองทัพรัฐบาลภาคใต้ (Southern SSA.) และขบวนการ

กองทัพบกปฏิวัติรัฐฉาน (SURA) แต่ขบวนการกองทัพรัฐฉาน
ภาคเหนือ Northern SSA. ก็ยังต้องได้ถูกได้ล่อด้วยคำหวาน
เอาอกเอาใจ ให้เขามาร่วมในเครือข่ายกำลังผสมของกองทัพรัฐ
ฉานทั้งหมด (ทั้งใต้และเหนือ) ก่อนที่จะแยกกันนั้น มีประ-
มาณ ๑,๕๐๐ คน ฝ่ายเหนือมีถึงสองในสาม ส่วนภาคใต้มี
ประมาณส่วนเดียวเท่านั้น ปัญหาจึงมีอยู่ว่า ฝ่ายเหนือยังไม่
ได้ร่วมในการต่อต้านนโยบายพรรคคอมมิวนิสต์พม่า ซึ่ง
หมายความว่า เขายังยอมรับการนำของพรรคคอมมิวนิสต์
พม่าที่หลักการว่า “ประชาธิปไตยประชาชน” เป็นหลักการ
ชั้นนำของเขา ยิ่งกว่านั้นการยอมรับว่า รัฐฉานเป็นส่วน
หนึ่งของพม่า ก็ขัดแย้งกับนโยบายที่ปรับเปลี่ยน ของสภา
ปฏิวัติแห่งประเทศไทย เกี่ยวกับเอกราชแห่งชาติ อย่างไรก็ตาม
ก็ตามประธานกองโจรก็ได้ให้เราเห็นว่า เขาเชื่อว่า ประชาธิป-
ไตยแห่งชาติจะโบกสับได้อยู่ได้ และกองทัพรัฐฉานภาคเหนือ
ก็อาจค่อย ๆ รับ นโยบายนี้ เพราะมันเป็นทางก้าวที่
เปิดกว้าง และมีเหตุผลแต่เพียงนโยบายเดียว ซึ่งนักกฎหมาย
และกลุ่มมวลชน สามารถรับเอาได้ เมื่อวันที่ 12 กรกฎาคม
คม ได้มีการประชุมผู้นำระดับสูงขึ้น ซึ่งได้มีการเสนอ

ญัตติ ให้เปลี่ยนชื่อกองทัพปฏิวัติแห่งประเทศไทย (Tailand Revolutionary Army) เป็นกองทัพรัฐฉาน (SSA.) และสร้างพรรคการเมืองหนึ่งขึ้น ให้ชื่อว่า พรรคก้าวหน้ารัฐฉาน (Shan State Progress Party) ต่อการเคลื่อนไหวในท่ามกลางเจิ้ง ได้ให้ทัศนะว่า เป็นการจูงใจให้พรรคฝ่ายเหนือยินดีเข้าร่วมสถาปนาปฏิวัติฯ แต่อีกด้านหนึ่งก็เป็นการระดมมวลชนให้ตนคิดว่าจะยอมรับเอาข้อเดียวกันนี้ ได้หรือไม่อย่างไร และทั้งกองทัพฝ่ายใต้ก็เหมือนฝ่ายเหนือ ล้วนเป็นบทหนึ่งของการเมือง ซึ่งทั้งสองข้อนี้ เมื่อเร็ว ๆ นี้ก็ได้ให้เห็นแล้วด้วยการที่ ฝ่ายเหนือไปร่วมกับพรรคคอมมิวนิสต์พม่า เกี่ยวกับชน ส่วนน้อยที่ยังต่อต้านพรรคโปรเกรมสังคมนิยมพม่า ที่ยึดปกครองส่วนกลาง ในรัฐฉาน อย่างเช่น ปา-โอ ป่าหลวง เป็นต้นทำให้หวังได้ว่า เอกภาพสามารถขยายตัว ไปได้เรื่อย ๆ การรวมตัวกันกับขบวนการกองทัพรัฐฉานภาคเหนือ ก็จะสมบูรณ์ได้, ตามที่เลขาธิการผู้รับผิดชอบการต่างประเทศ ของสถาปนาปฏิวัติฯ เจ้าหน่อฟ้าได้กล่าวยืนยันนั้นก็คือว่า ทุกสิ่งต้องถือหลักว่า คอยดูกัน (Wait And See) และทำอย่างไรให้ประชาชนชาวไทส่วนใหญ่มา

ของรัฐบาลเข้าร่วมกับสภาปฏิวัติแห่งประเทศไทย (Tailand Revolutionary Council) อย่างมีการขยายตัวขึ้นเรื่อย ๆ

การตั้งเป้าหมายของสภาปฏิวัติแห่งประเทศไทย

การบรรลุถึง เอกราชแห่งชาติ การยุติการค้ายาเสพติด และการทำงานเพื่อสันติภาพของรัฐบาล และเพื่อนบ้านของรัฐบาลใกล้เคียง เป็นความจำเป็นรีบด่วนอันดับหนึ่งในสามประการร่วมกัน ของเป้าหมายสภาปฏิวัติฯ

เอกราชแห่งชาติ แต่ไม่ใช่สหพันธ์ หรือปกครองตนเองทางการเมือง เป็นจุดหมายปลายทางของสภาปฏิวัติฯ เพราะรัฐบาล ได้เข้าร่วมเป็นพันธมิตร กับ รัฐพม่า ในฐานะเท่าเทียมกัน เป็นแต่ละประเทศ ที่ผูกมัด ไว้ด้วยกัน ตามข้อตกลง ป้างโหลง เท่านั้น ซึ่งได้ลงนามกัน เมื่อวันที่ 12 กุมภาพันธ์ 1947 และได้ก่อตั้งขึ้นเป็น "สหภาพพม่า" ยิ่งกว่านั้นรัฐธรรมนูญ ยังได้ระบุว่ารัฐบาล มีสิทธิที่จะแยกตัวออกได้ หลังจากครบสิบปีแล้ว หากรัฐบาลเห็นว่าไม่เป็นที่พอใจที่จะดำรงอยู่ในสหภาพ, แต่สิทธิตามรัฐธรรมนูญ^๕ ได้ถูกปฏิเสธ และได้เป็นปมปัญหาที่ยังให้เกิดสงครามปฏิวัตินับแต่นั้นมา

การรัฐประหารด้วยกำลังทหารเมื่อปี 1962 ก็เป็นการ
คว่ำฟางเส้นสุดท้ายของพม่า เพราะฝ่ายรัฐบาลทหาร ได้บีบ
ประทุไม่ให้มีการคัดค้านใดๆ ซึ่งอาจมีปากเสียงขึ้นตามขอบ
เขตของกฎหมายได้

ในทัศนะของชาวรัฐฉานนั้น พวกเขาไม่มีพันธะใด
ที่จะอยู่กับ “สหภาพพม่า” เช่นเมื่อก่อนนั้นอีกต่อไป,
เพราะทหารได้ลบล้างรัฐธรรมนูญ ซึ่งเป็นปัจจัยอันเดียวที่
ผูกกระหว่างรัฐฉาน กับ รัฐพม่า ดังนั้นสถาปนาปฏิวัติจึงถือว่า
กองทหารพม่าเป็นผู้รุกราน และรัฐฉานกำลังทำสงคราม
ต่อต้านจักรวรรดินิยมพม่า

ดังนั้น นโยบายของสถาปนาปฏิวัติ และของประชาชน
รัฐฉาน จึงไม่ใช่อย่างอื่น นอกจาก รัฐเอกราช การแยก
ตัวทางการเมือง เป็นสิ่งที่รัฐฉานกำลังแสวงหาเอาจากสิ่งที่
เรียกว่า “สาธารณรัฐสังคมนิยมสหภาพพม่า” แม้ว่ามีโอกาส
และเวลาให้ ที่จะสมานความเศร้าเสียใจ ของพี่น้องรัฐฉานที่
การครอบครองทหารพม่าและลูกมือของพม่าก่อกวนการรวมตัว
กันทางเศรษฐกิจ ก็ไม่สามารถจัดการให้เป็นไปได้ ใน
เวลาสั้นแต่บางทีอาจสามารถทำได้ในรูปของชมรมเศรษฐกิจ
ยุโรปหรือ ในขอบเขตเล็กๆ อย่างกลุ่มอาเซียน

ปัญหาสาเหตุดี สามารถแก้ไขได้ก็โดยประชาชน
รัฐ และองค์การที่เป็นตัวแทนเขา เท่านั้น

นี้หมายความว่า องค์การตัวแทนเกี่ยวกับยาเสพติด
ระหว่างชาติใด ๆ ที่กำลังให้ความช่วยเหลือแก่รัฐบาลพม่า
จะไม่ประสบความสำเร็จในการแก้ปัญหาใด ๆ ได้เลย ประ-
การแรก คือ ความถูกต้องหมายของรัฐบาลพม่าในรัฐฉาน
โดยส่วนรวมแล้วเป็นปัญหา ซึ่งหมายความว่า การให้ความ
ร่วมมือจากฝ่ายประชาชนรัฐฉาน ไม่สามารถมีให้ได้ ดังนั้น
มันจึงเป็นการยากที่จะทำให้โครงการต่อต้านยาเสพติดใด ๆ
ได้บรรลุผลสำเร็จได้ การช่วยเหลือใดที่องค์การเหล่านั้น
ให้แก่รัฐบาลพม่า ก็เป็นเพียงเหมือนตีป่าให้เสียถั่ว ประ-
การที่สอง ไม่มีโครงการพืชทดแทน แม้หากมีโครงการใด
มันก็ล้มเหลวในทางปฏิบัติเพราะการช่วยเหลือชนิดนี้สามารถ
ปฏิบัติได้สำเร็จ ก็แต่ในบรรยากาศที่สงบ เท่านั้น ในขณะที่
รัฐฉาน อยู่ในภาวะสงครามกับกองทหารผู้ยึดครองพม่า
โดยไม่มีการเปิดทางที่ตบตันให้ แม้เพียงเล็กน้อยเลย

ประการสุดท้าย มันจะเป็นการไร้มนุษยธรรม แก่
ประชาชนรัฐฉานจำนวนมากมาย ที่ ที่ดินไร่นาของเขา ที่

เขาใช้ท่ามาหากินชั่วคราวก็ จะปราศจากการหาวิธี ให้มีพืช
ทดแทนอย่างใดอย่างหนึ่ง

อย่างไรก็ตาม สภาปฏิวัติแห่งประเทศไทย (TRC) ก็เห็น
ร่วมกับชาวโลกว่า ยาเสพติดเป็นภัยอันตราย รู้ดีว่าฝิ่นขาย
ทำอะไรให้แก่นุชชัชาติขนาดไหนฝิ่น “ที่จำเป็น” นี้ ได้ทำ
ให้ประชาชนรัฐฉานนับจำนวนมากต้องพิกัดพิการ พร้อมๆ
กับชาวโลกอื่นๆ ได้พากันตกเป็นเหยื่อเดินทางสู่หลุมฝังศพ
รายแล้วรายเล่า มันจึงเป็นปัญหาของประชาชนรัฐฉานด้วย
เหมือนกัน—ไม่เพียงแต่ของสหรัฐอเมริกา ยุโรป และตะวันออก
ตกเป็นส่วนรวม มันเป็นเรื่องยากที่อนุญาตให้ฝิ่นเกิดแล้ว
ห้ามไม่ให้สูญฝิ่นนี้ ก็มีมานานับร้อยนับพันปีแล้ว และการจะ
เปลี่ยนประเพณีและอาชีพของเขาเช่นนั้น ก็เนื่องกันกับการปลูก
ฝิ่น สภาปฏิวัติแห่งประเทศไทย ไม่ใช่ว่ามีอำนาจพอหรือมีการ
เงินเพียงพอที่จะจัดการปัญหาได้ล่ำพั่ง หากประชาคมนานาชาติ
เห็นว่า “นี่เป็นปัญหาโลก”—และไม่ใช่เป็นแต่เพียงของ
ประชาชนรัฐฉาน ก็ควรจะได้รับการพิจารณาผลักดันประ
ชาชนรัฐฉานออกจากหุบเหวลึกที่ให้คนตกจมถึงนี้ เสียเถิด

เหมือนที่ได้กล่าวมาข้างต้นนี้ ปัญหาเสพतिकกับ
การต่อสู้ของประชาชนรัฐฉานเพื่อตัดสินชะตากรรมของตนเอง
นั้น เป็นด้านหัวและด้านท้ายของเหรียญอันเดียวกัน ต้องได้
รับการแก้ไขในเวลาเดียวกัน แยกกันไม่ได้

โดยไม่คำนึงถึง ความแตกต่างทางอุดมการณ์^{๘๔} ที่อาจมี
แต่ความเป็นเพื่อนบ้านที่ดี การอยู่ร่วมกันโดยสันติ จัดเป็น
เสา^{๘๕}ค่าพื้นฐานแห่งนโยบายต่างประเทศ ของสภาปฏิวัติแห่ง
ประเทศไต อย่างมั่นคง ในทางกลับกัน^{๘๖} ที่จะช่วยให้เกิด
ความสมดุลและบรรยากาศที่สันติในอาณาบริเวณ^{๘๗} นั้น^{๘๘} นั้นก็
เมื่อรัฐฉานได้รับการปลดปล่อยอย่างสมบูรณ์แล้ว เท่านั้น

(แปลจากต้นฉบับภาษาอังกฤษโดยคณะทำงานของชมรม ฯ)

สัมภาษณ์โดย มิสเตอร์. สาย มาว วิน เขอร์มันนี ตะวันตก

ลำดับเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ชนชาติไต

ประวัติศาสตร์ - ชนชาติไต มีประวัติศาสตร์เช่นเดียวกันกับไทยและลาว จนถึงปี ค.ศ. 1247 เมื่อกุบไลข่านทำลาย อาณาจักร น่าน เจ้าแล้ว ก็แตกแยกย้ายกันไป เป็นอาณาจักรโยทยา อาณาจักรล้านช้าง และอาณาจักรไตมาว

ศตวรรษที่ 13 - ชนชาติไต ตั้งอาณาจักร อังวะ มีอำนาจอยู่ถึง 200 ปี

1556 - ถูกพม่า รุกรานและครอบครอง โดยกษัตริย์บุเรงนอง ผู้บุกและทำลายอยุธยา (สยาม)

1582 - ได้รับเอกราช ภายใต้การนำของเจ้าเมืองซอน

ศตวรรษที่ 18 - ถูกกษัตริย์พม่า ชี้ออลงพญา ครอบครองอาณาจักรไต

1885 - อาณาจักรไตต่อสู้จนได้เอกราช กลับคืน

- 1886 — มาจากพม่า จำขอมรับ การคุ้มครอง
 ของอังกฤษ (เป็นยุคประวัติศาสตร์ของ
 รัฐฉาน) ยกให้แก่อังกฤษคือ เมืองมอ
 เมืองยาง เวียงเสอ ส่องสอ (เดิมน้อย
 ในเขตพม่า ยึดครอง)
- 1913 — เกิดจิตสำนึกตื่นตัวทางการเมือง ในหมู่
 ชนชาติไท
- 1942 — ญี่ปุ่น บุก รัฐอาณาจักรไต
- 1943 — สงครามต่อต้าน ญี่ปุ่น และ
- 1946 — อังกฤษ กลับคืนมายึดอาณาจักรไตอีก
- 1947 — ทกลงทำสัญญาร่วมกับ พม่า (โครงการ
 ประชุม ปางโหลง)
- 1948 — ได้รับเอกราช โดยมีเจ้ายองหัวย เจ้าฟ้า
 ส่วยไตไต ในฐานะ ประธานประเทศ
- 1949 — อยู่ร่วมกับสหภาพพม่า ในขณะที่กะเหรี่ยง
 ได้ปฏิเสธไม่ร่วม
- 1954 — พม่าเข้ายึดครองอาณาจักรไต (รัฐฉาน)

- 1957 - มีการต่อสู้ด้วยวิธีการสันติภาพ และเป็น
ประชาธิปไตย ที่จะฟื้นคืน สิทธิประชา-
ธิปไตยของประชาชน แต่ถูกพม่าใช้กำลัง
ทหารบุกทำลาย (ครบ 10 ปีสัญญาปาง-
โหลง)
- 1958 - ขบวนการต่อต้าน ของรัฐฉาน เกิด
ขึ้น นำโดยเจ้าน้อย ชอยันตะ
- 1960 ขบวนการรัฐฉาน แบ่งออกเป็น-ขบวน
การต่อต้านประกอบอาวุธ ซึ่งเรียกร้อง
เอกราชสมบูรณ์ และกลุ่มสันติภาพ ซึ่ง
เรียกร้องการแก้ไข รัฐธรรมนูญ
- ขบวนการประกอบอาวุธ แยกแยกเป็น
พวกประกอบอาวุธหลายพวก
- 1961 - การต่อสู้ของ กอนเจิง เพื่อความเป็น
เอกภาพได้รับผล สามารถก่อตั้ง ขบวน
การแนวร่วมแห่งชาติ รัฐฉาน (SNUF)

- 1962 ขบวนการแก้ไขรัฐธรรมนูญ ล้มเหลว
ทหารพ่ายต่อกองทัพเพื่อประกาศลบ
ล้างรัฐธรรมนูญ ปี 1947 และเริ่มตั้ง
การปฏิวัติสังคมนิยม “สหภาพพม่า” ก็
ไม่ดำรงอยู่ต่อไปแล้ว
- 1963 มีการเจรจากันโดยสันติวิธี ซึ่งเนวิน
จัดขึ้น
- 1964 การก่อตั้งกองทัพรัฐฉาน ภายใต้การนำ
ของ เจ้าแม่เหียนคำ
- 1966 ขบวนการ เอสเอสเอ. ก่อตั้งคณะมนตรี
สงคราม (สถาปนาปฏิวัติ) โดยมี กอนเจิง
เป็นประธาน; หลักการคือ “เอกราช
ประชาธิปไตยและ เอกภาพ” ได้รับการ
ประกาศขึ้น
- 1967 กอนเจิง ได้ก่อตั้งองค์การผสมสามพรรค
(คือการร่วมมือทางทหาร กับ ขบวนการ

เอสเอสเอ สันติบาตเอกราชชนชาติ
ปะโอและขบวนการ เอสเอ็น ไอเอ.
ร่วมเป็นสมาชิก

- หลังจากการจลาจล ต่อต้านจีน เกิดขึ้น
ในแรงกุน พรรคคอมมิวนิสต์พม่า ได้
ถูกจำกัดขึ้นอย่างเปิดเผย และสนับสนุน
โดยรัฐบาลปักกิ่ง ขบวนการรัฐฉาน
ส่วนมาก ก็เอียงไปทางฝ่ายซ้าย

1968

- กอนเจิง ได้แสวงหาและก่อตั้ง สถานที่
ศักดิ์สิทธิ์เพื่อเป็นอนุสรณ์ขึ้นที่เมือง เบียง
หลวง เป็นที่มั่นต่อต้านคอมมิวนิสต์ และ
เป็นบ่อมก่าย ของประชาชนไต ก่อตั้ง
เป็นพันธมิตรกับ ขบวนการหนุ่มศึก
หาญใหม่ (นักรบหนุ่มรัฐฉานใหม่)

1969

- เป็นพันธมิตรกับ เอสยูอาร์เอ (SURA)
25 มค. หลักันไยบาย 5 ประการ ได้
รับการยอมรับเป็น นโยบายจุดยืนของ

ขบวนการเอสเอสเอ. ก่อตั้งพันธมิตร
ต่อต้านคอมมิวนิสต์ กับนายพลลี แห่ง
กองพล 93

- 1971 - ก่อตั้ง พรรครัฐนากัวหน่า (SHAN STATE PROGRESS PARTY) โดย
ขบวนการ เอสเอสเอ ที่ยังคงอยู่
- 1975 - ฝ่ายการทหารของ ขบวนการ เอสเอสเอ.
ยึดอำนาจทางการเมือง
ยอมแพ้ต่อคำเรียกร้องของ พรรคคอม-
มิวนิสต์พม่า ที่ให้ปกครองตนเอง
ประชาธิปไตยของประชาชน และยอม
รับการนำของพรรคคอมมิวนิสต์
- 1980 - การช่วยเหลือจากต่างประเทศ ที่เคยให้
แก่พรรคคอมมิวนิสต์พม่าลดลง กำลังที่
สนับสนุนประชาธิปไตยและต่อต้านคอม-
มิวนิสต์ผันตัวขึ้น

- ความพยายามของพม่า ที่จะผูกมัดขบวนการ
การรัฐฉานไว้ด้วยยาเสพติด ที่ผิดกฎ
หมาย ขยายตัวขึ้นมาก
- 1983 - วันที่ 16 มิถุนายน กองเจิง ได้เรียกร
้องร่วมมือกัน เพื่อความเป็นเอกภาพ
แห่งชาติ
- 1984 - การก่อตั้ง องค์การทีอาร์ซี(TRC.) โดย
มีขบวนการ เอสยูอาร์เอ (SURA)
สมาชิกขบวนการต่อต้าน คอมมิวนิสต์
เอสเอสเอ (SSA) เป็นสมาชิกก่อตั้ง
การสนับสนุน เพื่อเอกราชและเพื่อ
ประชาธิปไตย ขยายตัวขึ้น
- 1985 - วันที่ 3 มีนาคม ขบวนการ เอสยูเอ
(ขบวนของขุนต่ำ) ยอมรับหลักการ
สามประการที่จะร่วมกัน (คือคัดค้าน

พรรคเววิน, คัดค้านพรรคคอมมิวนิสต์
พม่าและคัดค้านการค้ายาเสพติด)

- ที่ประชุมใหญ่ ทุกขบวนการที่เข้าร่วม
เปิดประชุม เมื่อวันที่ 24 มีนาคม 1985
ณ เขตปลดปล่อยในรัฐฉาน เลือกตั้ง
สมาชิก สภานิติบัญญัติ (the Legislative
Assembly)

- วันที่ 1 เมษายน ได้เปิดประชุมใหญ่
รับรองเอาศภาพิวัติ แห่งประเทศไทย
(The Thailand Revolutionary Council)
ในฐานะเป็น องค์การบริหารสูงสุด คือ
เป็นรัฐบาลแห่งรัฐฉานเอกราช (The
Independent Shan State Government)
โดยมี ประธาน พลเอก โบโมะฮัง
เป็นนายกรัฐมนตรี
วันที่ 7 กุมภาพันธ์ 1986 สมุดปกขาว

ว่าด้วย “ความจริง ที่ถูกบีบบังและ
บิดเบือน เกี่ยวกับรัฐฉานชนชาติไท
(ไทยใหญ่)” ได้รับการพิมพ์ออกเผย
แพร่ เนื่องในวันชาติไทครบรอบ 39 ปี
แห่งสัญญาปางหลวง

เอกสารอ้างอิงในการนี้คือ

- หนังสือ สารัตถะคดี เนื้อแคว้นแดนสยาม รวบรวมเรียบเรียง โดย ปราณี ศิริธร สำนักพิมพ์ลานนาสาร พิมพ์ที่ โรงพิมพ์ ช้างเผือก จ.เชียงใหม่ ปี พ.ศ. 2528
- พงศาวดารไทยใหญ่ โดย กรมมราชิปพณธ์พงศ์ พิมพ์ ปี พ.ศ. 2456 (1913)
- พงศาวดารไทยใหญ่ ฉบับหอพระสมุดแห่งชาติ
- แถลงการณ์สถาปนาปฏิวัติไทยใหญ่ ฉบับวันที่ 22 กรกฎาคม พ.ศ. 1985 ว่าด้วยการจัดตั้งรัฐบาลปฏิวัติไทยใหญ่ในภาวะสงคราม ซึ่งมีโปโมเฮง กอนเจิง เป็นนายกรัฐมนตรี
- บันทึกทางประวัติศาสตร์ การต่อสู้ของขบวนการต่อสู้ต่าง ๆ เช่น ขบวนการหนุ่มศึกหาญ องค์การรักชาติชนชาติไท เพื่อการปลดปล่อย กองทัพกู้ชาติรัฐฉาน (SSA) ขบวนการกองทัพรวมรัฐฉาน (SURA) และข้อตกลงกันระหว่างรัฐฉาน กะฉิ่น และชิน กับพม่า ว่าด้วยการก่อตั้งประเทศอิสระของแต่ละชาติ ฉบับวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 1947 และวันที่ 12 กุมภาพันธ์ 1947 (Decision arrived at by the Shan Kachin Committee at the meeting at Pangong on the 6th February 1947 at 2.30 P.m. etc.) และอื่นๆ

